

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 565/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Slovak Restaurants, s. r. o.**, Gajova 11, Bratislava, zastúpeného LEGAL & CORP s. r. o., Gajova 11, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Cob/8/2025-328 z 26. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 16. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 13 ods. 4 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutie, vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Mestský súd Bratislava III rozsudkom pre zmeškanie č. k. 71Cb/68/2023-279 z 10. marca 2025 uložil sťažovateľovi ako žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 14 723,12 eur s príslušenstvom z titulu nezaplatenia nájomného. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Mestský súd konštatoval, že sťažovateľ sa nedostavil na pojednávanie 10. marca 2025, hoci bol naň riadne a včas predvolaný. V predvolaní na pojednávanie bol poučený o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie. Nijak neospravedlnil svoju neprítomnosť

na uvedenom pojednávaní a právny zástupca žalobcu navrhol, aby súd rozhodol vo veci rozsudkom pre zmeškanie.

3. Krajský súd napadnutým uznesením odmietol podľa § 386 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ako neprípustné odvolanie sťažovateľa podané z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie, a preto malo byť porušené právo na spravodlivý proces.

4. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu krajského súdu dovolanie založené na § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

III.

Argumentácia sťažovateľa

5. Namietané porušenie svojich označených práv vidí sťažovateľ v nesplnení podmienok na rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie, a to tak v rovine materiálnej (absencia procesnej pasivity sťažovateľa v konaní), ako aj formálnej (nedostatočné poučenie o možnosti rozhodnúť kontumačne). Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenie za nedostatočne odôvodnené.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými ústavnými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Ústavný súd predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“; III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

7. Sťažovateľ uviedol, že súčasne s podaním ústavnej sťažnosti podal proti napadnutému uzneseniu krajského súdu aj dovolanie a ústavnú sťažnosť podáva pre prípad, ak by dovolací súd odmietol dovolanie z dôvodu jeho neprípustnosti, čo by mohlo viesť k oneskorenosti následne podanej ústavnej sťažnosti. Sťažovateľ teda namieta porušenie označených práv napadnutým uznesením odvolacieho súdu, proti ktorému podal aj dovolanie.

8. Ak sa za tejto situácie sťažovateľ domáha ochrany uvedených práv jednak na Najvyššom súde Slovenskej republiky prostredníctvom dovolania a zároveň aj na ústavnom súde, je nutné kvalifikovať jeho ústavnú sťažnosť ako neprípustnú, pretože o ochrane ním označených práv, ktorých vyslovenia porušenia sa v konaní pred ústavným súdom domáha, bude najprv rozhodovať najvyšší súd.

9. Ústavný súd už zaujal názor (podobne I. ÚS 169/09, III. ÚS 376/2025), že v prípade podania opravného prostriedku (odvolanie či dovolanie) v civilnom sporovom konaní a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto opravnom prostriedku (v danom prípade o dovolaní). Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu [porovnaj tiež rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54 alebo vo veci Soffer proti Česká republika, sťažnosť č. 31419/04, body 47 a 48] napadnutému opravným prostriedkom (riadnym alebo mimoriadnym). V tejto súvislosti ústavný súd odkazuje aj na § 124 štvrtú vetu zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku. Judikatúra ústavného súdu (napr. I. ÚS 408/2021, bod 9) reflektujúca rozhodovacia prax ESLP sa pritom ustálila na tom, že aplikácia poslednej vety § 124 zákona o ústavnom súde je možná len vtedy, ak bol mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie) odmietnutý ako procesne neprípustný. Začiatok plynutia lehoty na podanie ústavnej sťažnosti tak nemožno predĺžiť v prípade meritórneho prejednávania mimoriadneho opravného prostriedku, lebo ochranu sťažovateľovi poskytol všeobecný (najvyšší) súd.

10. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou ústavnou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale ju *ratione temporis* odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

11. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. septembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu